

Selma

El Hobbit.
La batalla de
los cinco ejércitos

Trash.
Ladrones
de esperanza

La historia de
Marie Heurtin

El apóstol

La canción
del mar

Meñique y el
espejo mágico

Setmanadecinema
espirioual

La historia de Marie Heurtin

Jean-Pierre Améris, 2014

MÉS ENLLÀ DELS CINC SENTITS

Sinopsi: Basada en una emocionant i inspiradora història real. Marie Heurtin, de 14 anys d'edat, és sorda i cega de naixement i és incapaç de comunicar-se. Els seus pares la porten a l'Institut Larnay, especialitzat en l'educació de nenes sordes. Malgrat l'escepticisme general, la germana Margarida acull aquesta «petita salvatge» sota la seva protecció, fent tot el possible per educar-la i treure-la de la foscor.

Títol original: *Marie Heurtin*. **Director:** Jean-Pierre Améris. **Guió:** Jean-Pierre Améris, Philippe Blasband. **Intèrprets:** Isabelle Carré, Ariana Rivoire, Brigitte Catillon. **Nacionalitat:** França. **Gènere:** Drama. **Any:** 2014.

XII Setmana de Cinema
espirioual

El sisè sentit

veure

olorar

sentir

assaborir

tocar

edebé

SIGNIS

Jean-Pierre Améris, un director «diferent» i compromès

«Tot el que apareix a la pel·lícula és molt proper a la realitat possible. M'atreveixo a dir que amb aquesta pel·lícula no he inventat res. Sempre m'havia apassionat la història de Hellen Keller, de la pel·lícula d'Arthur Penn *El miracle d'Anna Sullivan*, la qüestió de la comunicació i de com els sords i els cecs aconsegueixen comunicar-se. I el 2006, fent investigacions, vaig trobar aquesta història francesa que passa a la mateixa època que la de Keller, a la fi del segle XIX. Mentre la de Keller

és coneguda arreu del món, al Japó, a Amèrica del Sud, etc., nosaltres teníem Marie Heurtin i no la coneixia ningú, estava totalment oblidada a França. Com en moltes pel·lícules meves, primer vaig voler fer un treball de documen-

tació i vaig trobar un text escrit per Marie Heurtin d'unes 30 pàgines que va escriure quan va aprendre braille. El text comença quan va entrar a l'internat, el 1895, i deia que «era un animal furiós». Explica els seus primers anys allà, que en el seu jardí era com un animalet que s'enfilava als arbres, cosa que mai m'hagués imaginat, que una sordcega pogués enfilarse als arbres. Després explica la trobada amb la germana Margarida, la violència dels primers moments i la idea de Margarida d'ensenyar-li el seu primer signe amb el ganivet, que és una cosa que a mi com a guionista mai se m'hagués acudit d'incloure. La vida sovint és molt més sorprenent del que es pugui veure al cinema. Marie explica també que va venir des de Nantes sola, sense els seus pares ni els seus germans, i que a l'internat només tenia aquesta petita navalla del seu pare que olorava tota l'estona perquè li recordés casa seva. Per això la idea de Margarida d'utilitzar aquest instrument per ensenyar-li el seu primer signe va ser genial. El que és sorprenent és que se segueixi utilitzant el mateix mètode actualment. També vaig ser al centre on va succeir la història, que ja no està regentat per religioses, al qual segueixen arribant nens sords i cecs, i vaig estar visitant-lo des de 2007 a 2011 mentre escrivia el guió. Vaig passar molt de temps amb els nens i adolescents i moltes coses que apareixen a la pel·lícula les vaig veure i viure allà amb ells. A França hi ha aproximadament uns 6.000 sordcecs i només hi ha 3 centres per a ells. La pel·lícula ha estat molt dura, molt difícil de finançar amb un pressupost molt petit, però jo volia mostrar que la discapacitat no és horrible, que és alegre, perquè he vist molta alegria en aquests nens que tenen unes enormes ganes de comunicar. El primer dia que vaig arribar al centre jo tenia fins i tot una mica de por, l'única manera que tenien de conèixer algú nou era tocar-lo i jo vaig pensar que cinematogràficament allò era interessant, era filmar un altre tipus de comunicació».

Es continua utilitzant el mètode de la germana Margarida per a l'educació dels sordcecs?

Com es va documentar el director per a la realització de la pel·lícula?

Què volia mostrar el director amb aquesta pel·lícula?

Quants centres hi ha a França per a sordcecs? Et semblen suficients?

Ells abracen el món!

En una altra interessant entrevista, el director mostra la importància del contacte per als sordcecs i com a nosaltres ens resulta estrany. Per això vol reflectir amb la pel·lícula la importància d'aturar-se davant el món que ens envolta, escoltar i tocar..., deixar una mica de banda el mòbil i les presses...

«Nosaltres vivim en un món cada vegada més virtual, que evita més i més el contacte. Una nena sordcega va cap a un arbre i l'abraça. Gaudeix de tot. També volia que fos una pel·lícula sobre la bellesa del món, l'espectador havia de sentir que és veritat que el món és bonic. Els nens que no hi veuen i que no hi senten m'han ajudat a tornar a veure i escoltar el món. En realitat no veig res, i és el meu ofici! Em passo el dia mirant el telèfon mòbil i quan passejava amb ells, com que tot és molt lent, s'aturaven davant d'un arbre i ens quedàvem vint minuts davant de l'arbre, tocant-lo. Ells amb la seva mà, davant d'un arbre o davant d'un animal, són en el món, més que jo. Ells abracen el món!».

Estàs d'acord amb el director? Creus que vivim en un món massa virtual, que evita el contacte?

Una banda sonora diferent

En el cinema estem acostumats al fet que la música acompanyi gairebé tota la pel·lícula; no obstant això, el director de *La història de Marie Heurtin* ha volgut mostrar en la pel·lícula tant el silenci com els sons reals de la vida i la natura, com per exemple els sons dels

ocells, la brisa o la respiració, amb l'excepció d'algunes escenes clau en què toca la violoncel·lista francesa Sonia Wieder-Atherton.

Per què creus que ha pres aquesta decisió pel que fa a la banda sonora?

La dificultat de finançament

Perquè una pel·lícula arribi fins a les nostres pantalles hi ha un llarg procés en el qual intervenen diverses empreses. El director tenia una idea, una idea que feia temps que plasmava en un guió que va estar basat en un llarg procés d'investigació sobre la història de Marie Heurtin i en les visites a centres per a nens sordcecs. Tot l'equip apostava per la idea de la pel·lícula, però les pel·lícules necessiten finançament. La productora és l'empresa que s'encarrega de facilitar els mitjans econòmics i gestionar-los (despeses del rodatge, contractació d'actors, mitjans tècnics, muntatge, contacte amb els publicistes i distribuïdors per a la difusió de la pel·lícula...). La productora s'encarrega de buscar finançament, valorar la marxa del treball i que s'ajusti al pressupost i els recursos disponibles. Altres vegades, especialment les grans productores, són les que contracten els guionistes i directors perquè tiri endavant la seva idea.

El cinema «comercial» no sol tenir gaires problemes de finançament, però sí el cinema independent. A Espanya distribueix la pel·lícula A contracorriente Films, que és productora i distribuïdora especialitzada en el cinema europeu i independent. El director Jean-Pierre Améris comenta en les entrevistes que li va costar aconseguir finançament i que el seu pressupost era molt petit.

«La pel·lícula ha estat molt difícil de finançar, ha tingut un pressupost molt petit, ens apassionava a tot l'equip però per als productors era com horrible: sordcecs! Qui ho anirà a veure, això? Jo el que veia tots els dies eren nens com els altres, que els encanta fer esport, riure, fer bromes... No és horrible, un sordcec. La discapacitat no és horrible. Volia mostrar això: que és vida, que és alegre, he vist molta alegria».

Per què ha estat una pel·lícula difícil de finançar? Per què es tiraven enrere els productors amb una pel·lícula sobre sordcecs?

Els petits miracles en el cinema

EL MIRACLE D'ANNA SULLIVAN: La pel·lícula està basada en la història de Helen Keller i la seva mestra, Anna Sullivan. La família de la petita Helen contracta Anna Sullivan per educar-la, ja que la nena s'havia quedat sorda i cega quan tenia 19 mesos, a causa d'una malaltia. Helen és agressiva i no té cap disciplina, però Anna aconseguirà trencar el seu aïllament amb molta paciència i esforç, ensenyant-li l'alfabet manual. Aviat va aprendre a llegir i escriure en braille, va aconseguir graduar-se a la Radcliffe College el 1904 i va escriure un llibre de gran èxit, *La història de la meua vida*.

EL PETIT SALVATGE: La pel·lícula de Truffaut també està basada en la història real d'un nen abandonat pels seus pares en néixer i que es va criar en un bosc francès, a prop de Tolosa de Llenguadoc. Va ser descobert quan es va apropar a una granja en el dur hivern de 1789 per buscar aliment i allà el van recollir i el van anomenar Víctor. El metge Jean-Marc-Gaspard Itard es va fer càrrec de la seva educació, el va portar a la seva pròpia casa i li va ensenyar a comunicar-se amb altres persones, ajudant-lo en el seu procés de socialització, encara que el nen mai va abandonar el seu desig de llibertat. El doctor va ser el qui va escriure la seva biografia, en la qual està basada la pel·lícula, rodada a l'estil d'un documental, en blanc i negre.

Si vols parlar amb mi, aprèn el meu idioma

El director s'ha implicat mitjançant les seves pel·lícules en personatges amb problemes de comunicació, malalts i marginats. Potser el va influir la seva experiència de solitud en l'adolescència, ja que era molt alt i se sentia diferent dels altres, tancant-se en si mateix. Precisament el cinema el va ajudar a superar els seus problemes i per això posa la mirada en els «diferents», en els «marginats», per intentar mostrar històries positives d'autosuperació que ajudin la gent a superar les seves pors i problemes.

«La discapacitat no és horrible... Són nens que tenen unes ganes de comunicar enormes... Ariana diu: "Sóc sorda", però rebutja el terme de *discapacitat*. En un debat vaig tenir la desgràcia de dir que era "discapacitada" i em va esbrincar. Em va dir: "No és una discapacitat, és una identitat, sóc sorda, tinc un idioma; si vols parlar amb mi, aprèn el meu idioma"... Em va esbrincar i li vaig dir: "Però no has de sentir vergonya per tenir una discapacitat, jo en tinc un munt i per això faig aquest tipus de pel·lícules. Tinc complexos pertot arreu, discapacitats en tenim tots, cal superar el que ens bloqueja". I va dir: "Val, hi estic d'acord, però imagineu-vos –als espectadors– que arribeu a un món en què tothom parla en llenguatge de signes i vosaltres no. Això és el que visc jo dia a dia"».

Estàs d'acord amb el director? Creus que tots tenim complexos i discapacitats?

La germana Margarida va aprendre, com la resta de la seva comunitat, a parlar el llenguatge de signes i va adaptar aquest llenguatge a la sordceguesa. El gest natural és la primera forma de comunicació del nen/a amb sordceguesa congènita. Lògicament, el gest té relació amb l'objecte o la funció que representa i transmeta una paraula o idea completa. Més endavant aprenen l'alfabet dactilològic, en el qual cada lletra té una representació i s'executa sobre el palmell de la mà de la persona sordcega, conservant-se l'estructura de la llengua oral.

Per parelles, juguem a endevinar la paraula. Per torns triem una paraula i la representem al palmell de la mà del nostre company/a.

Dialoguem sobre la pel·lícula: «I si la meva missió és que la pobreta noia aprengui a parlar i entri en el món dels homes i de Déu?»

La germana Margarida ha sentit alguna cosa en el primer contacte amb Marie i vol ajudar-la, per la qual cosa demana permís a la Mare Superiora per dedicar-se a la nena, malgrat la seva mala salut, ja que té tuberculosi. En la pel·lícula hem vist com la germana Margarida vol saber primer el que sent algú amb sordceguesa i per això es posa taps a les orelles i es tapa els ulls. L'empatia és el primer pas per canviar les coses, hem de ser capaços de posar-nos en el lloc dels altres.

10 DE MAIG: Abans de d'enfilat-me a l'arbre, m'havia semblat una nena salvatge, un animal, però m'estava esperant en aquell arbre. Com podiem comunicar-nos amb aquella petita atrapada en la foscor i el silenci? Com aconseguiríem parlar-hi? Escoltar-la... Com és viure en la foscor total i en el silenci absolut?

JOC: Tapa't els ulls i les orelles, com la germana Margarida, i amb un company/a de guia tracta de creuar el pati del col·legi (o l'aula) en què hi ha situats diversos obstacles. Has de portar uns taps per a les orelles i tapar-te els ulls. El company/a s'haurà d'«inventar» uns signes, que realitzarà al palmell de la mà esquerra i de la dreta per guiar-te fins al final del camí. Els signes poden indicar diversos passos a la dreta, a l'esquerra o endavant. Una vegada pactats els signes començarà el joc.

«Crec en tu»: el compromís per l'educació i la dignitat de l'ésser humà

Els primers mesos en què la germana es va ocupar de Marie van ser un autèntic calvari, com afirma la mateixa germana Margarida en el seu diari. «El seu llenguatge no fa cap progrés, el seu comportament és sens dubte el d'un animal salvatge». Però la seva comunitat religiosa li serveix de suport en els moments de debilitat i desesperança, especialment la germana Rafaela.

SOR RAFAELA: Fins als quatre anys vaig viure en silenci. Els meus pares desconeixien el llenguatge dels signes. Però em van ensenyar tota la resta. Què és la resta? Tot. Educació, modals, com menjar... Ella ha d'aprendre a viure amb els altres, no està sola.

SOR MARGARIDA: Té raó, l'educó malament.

SOR RAFAELA: Pot ser que t'hagis equivocat però ho faràs millor.

SOR MARGARIDA: No puc més, ja no em queden forces, tants esforços per res.

SOR RAFAELA: Tu ja has fet un pas. Pots fer-ne d'altres.

Gràcies a la constància, el treball i la paciència de la germana Margarida, Marie comença a fer petits passos, encara que continua tancada a l'aprenentatge dels primers signes. Ha trencat el mur de la desconfiança i la por d'allò que és desconegut, obrint-li tot un món de possibilitats que Marie sap aprofitar.

Per què no vol fer cap signe amb el ganivet? Per què creus que li va costar tant el primer signe?

No obstant això, després de l'aprenentatge del seu primer signe, la germana presencia una «explosió del

llenguatge» que l'anima a seguir en la mateixa línia de treball, veient constants millores en Marie.

Quins van ser els signes que va aprendre primer?

15 DE JUNY: Presencio un espectacle meravellós, una explosió del llenguatge... Després del que va costar la primera paraula, l'aprenentatge de les següents em sembla d'una simplicitat miraculosa. Vol mirar-ho tot, conèixer-ho tot. Després de les paraules senzilles, vindran els adjectius, després les frases, la gramàtica, les paraules abstractes. Espero seguir viva llavors per presenciar tot això.

Tota la pel·lícula és un elogi del **compromís dels educadors** com la germana Margarida per la seva constància, creativitat, capacitat d'empatia i fe en l'ésser humà. No obstant això, el creixement i l'aprenentatge van ser mutus, com sempre és així en educació. **Donar i rebre.** La germana va descobrir un món on tot el que és viu palpita sota els dits... Els sordcecs ens ajuden a veure el món d'una altra manera, a **parar-nos, tocar i contemplar.**

20 D'ABRIL: Marie m'ha donat tantes coses, m'ha fet descobrir un món que jo desconeixia completament.

«Espero que segueixi havent-hi molts mestres –l'ofici més admirable del món– com sor Margarida, i aconseguir veure en una aula un noi, un alumne, potser sense discapacitat però tancat en si mateix, identificar aquesta dificultat i dir-li: Jo crec en tu. La base de l'educació és la creença en l'altre: Tu no creus en tu, però jo sí que hi crec. He vist molts joves que no creuen en si mateixos, tenen por del món, no tenen esperança...; això és una gran discapacitat. Cal tenir la sort de trobar una sor Margarida que et digui: No ets estúpid, com un metge li va dir als pares de Marie Heurtin: “La seva filla mai podrà fer res a la vida”. I se segueix dient. És una sort trobar algú que et digui: Crec en tu. Tens un talent com tothom. Anem a treballar. És un camí dur, i els nois ofereixen una resistència, i hi ha una lluita..., en la qual consisteix precisament l'educació. Per tant, el tema de la pel·lícula no és la discapacitat, sinó l'educació i la fe en l'ésser humà».

Entrevista de Juan Orellana al director Jean-Pierre Améris a www.alfajomaga.es

La germana Margarida, la fe posada a prova

Malalta de tuberculosi, el constant esforç que realitzava per l'educació de Marie fa que la seva salut empitjori i ha d'anar a la muntanya per recuperar-se. No obstant això, davant el retrocés de Marie decideix tornar, malgrat les recomanacions del metge. «Vull acabar la

meva tasca abans d'anar-me'n», li diu, i si t'hi fixes el director grava un pla de Marie en què darrere hi ha **la imatge de la creu.** Hi ha un cert paral·lelisme en la pel·lícula entre la germana Margarida i Crist, se'n va deixant la pell i la salut en l'educació de Marie i, encara que sap que li pot costar la vida, torna a l'escola. En el camí les seves paraules reflecteixen el sentit de la maternitat espiritual de la religiosa: “Estic molt contenta, vaig a reunir-me amb Marie. És la filla de la meva ànima, la llum de la meva vida”».

Què vol dir l'expressió *maternitat espiritual*?

Però el retorn comporta un agreujament de la malaltia, per això vol preparar Marie per al comiat i la vida autònoma, encara que és precisament a ella a qui, al final, li costa més acomiadar-se...

Déu és a tot arreu

Com explicar la mort? I Déu? La germana Margarida, després d'explicar els objectes i paraules bàsiques, tenia com a objectiu explicar els adjectius, les frases i la gramàtica i després conceptes més abstractes... fins a arribar a Déu, però, com explicar la mort? Com explicar a un sordcec qui és Déu, que ni es veu ni es toca?

SOR MARGARIDA: La germana Elisabeth s'ha mort.

MARIE: La germana s'ha trencat.

SOR MARGARIDA: No, el seu cos està trencat, està morta.

MARIE: En canvi, nosaltres dues estem vives.

(Li explica la mort i la vida posant les seves mans al cor i al nas i la boca, perquè noti la diferència, l'alè de la vida)

SOR MARGARIDA: Jo també haig de morir.

MARIE: Quan?

SOR MARGARIDA: Aviat.

MARIE: Et prohibeixo que et moris.

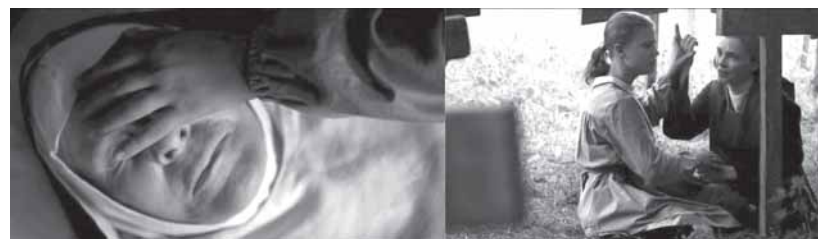
SOR MARGARIDA: Jo no puc decidir això, ni tu tampoc. Qui ho decideix és Déu.

MARIE: On és? No puc tocar-lo.

SOR MARGARIDA: És pertot arreu, aquí, aquí i també aquí.

(Assenyalant al voltant i també el cor)

Comenta el diàleg amb els teus companys. Tanmateix, a Déu se'l pot tocar, com deia la Mare Teresa de Calcuta. Com es pot tocar Déu?

“*Espero de vosaltres, a més ho demano a tots els membres de l'Església: sortir de si mateixos per anar a les perifèries existencials. «Aneu al món sencer», va ser l'última paraula que Jesús va dirigir als seus, i que segueix dirigint-nos avui a tots nosaltres (cf. Mc 16,15). Hi ha tota una humanitat que espera: persones que han perdut tota esperança, famílies en dificultat, nens abandonats, joves sense cap futur, malalts i ancians abandonats, rics farts de béns i amb el cor buit, homes i dones a la recerca del sentit de la vida, assedegats del diví...”*

Carta Apostòlica del Sant Pare Francesc a tots els consagrats en ocasió de l'Any de la Vida Consagrada.

Una fe que fa treballar

En la pel·lícula hi és present el tema de la fe, encara que de forma implícita. Si t'hi fixes només es parla una vegada de Déu i no es veu les germanes resant, encara que sí menjant al refector, treballant al jardí o amb les nenes. El director ha volgut mostrar la fe de la germana Margarida com una fe «molesta», una fe que fa treballar.

Una fe que porta a l'acció, al treball, a l'esforç per canviar les coses.

Font: Entrevista al director Jean-Pierre Améris.

«Més que la religió, diria que el tema principal és el compromís. El donar-se un mateix, vull fer alguna cosa pels altres perquè ho necessito i m'aporta alguna cosa. És el més important per a mi. Estava content que fos una religiosa perquè jo sóc creient. És la primera vegada en quinze pel·lícules que puc parlar de la fe, però és una fe que fa treballar. En la pel·lícula no hi ha oracions, ni hi ha oficis, perquè la germana Margarida era una dona dura, no demanava a Déu que li retornés la vista sinó que treballava per aconseguir que ella aprengué. És una fe molesta perquè ficar Marie Heurtin a l'internat és el desordre. M'agrada aquesta fe de la rebel·lió, com era Crist. És una fe molesta, que va contra la raó perquè creu en la petita, no només creu en Déu. És la fe que fa treballar».

Encara que el director ha mostrat el seu particular enfocament en la pel·lícula, les germanes també feien una vida d'oració, tant personal com comunitària. L'oració per al creient no és apartar-se «del món» ni de les seves obligacions; al contrari, dona forces renovades per al treball a favor dels altres.

Tu què opines?

La germana Margarida no tan sols vivia intensament la seva fe, sinó que a més **la transmetia als altres** i va saber portar Marie cap a Déu, partint del que Marie podia experimentar, com la calor del sol.

Marie tenia una especial devoció al sol, estirava les mans cap a ell, intentava grimpar als arbres per aconseguir-lo... i la germana Margarida li va fer descobrir Déu a través del sol: «Un dia, veient-la plena d'admiració i gratitud per aquest sol que tant l'ocupava, la germana Sainte-Marguerite li va preguntar: “Marie, qui ha fet el sol?”. “El forner”, va respondre Marie, ja que no havent vist mai la resplendor del dia, unia, en el seu esperit, la seva calor amb la del forn on es cou el pa. “No –va respondre la Germana–, el forner no ha fet el sol. Qui l'ha fet és més gran, més fort, més savi que tothom. Ell et coneix, et veu i t'estima, i el seu nom és Déu”».

Marie va desenvolupar una especial **sensibilitat religiosa** i es va quedar al convent fins a la seva mort. Al final de la seva vida organitzava pelegrinatges a Lourdes per resar pels malalts i escrivia a la seva amiga periodista Yvonne Pitrois (1880-1937): «Prefereixo no veure-hi en aquest món, per així poder veure-hi millor a l'altre!». Abans de morir, va escriure una carta a la seva amiga Yvonne Pitrois, en la qual, com si fos un presagi de la seva mort, afirma: «Estem segures d'arribar sanes al port, on el dolç Jesús ens està esperant amb els braços estesos, i un somriure als seus llavis, llest per fer-nos un petó de benvinguda» (Pitrois, 1921:46).

Viu, tu viu

La germana Margarida empitjora i sap que es morirà, però no deixa entrar Margarida a la seva habitació. En aquest cas és la Mare Superiora la que li obre els ulls i li fa veure que no és Marie, sinó ella, la que encara no ha acceptat la separació, i que és important per a Marie acomiadar-se.

MARE SUPERIORA: Abans d'ingressar a l'orde creia que les persones religioses abandonaven aquest món amb serenitat... Alguns pretenen enganyar, fingeixen sentir-se joiosos per reunir-se amb el seu Creador, però a mi mai m'han enganyat. Sentia la rebel·lia aferrada al seu cos, suposo que jo també me'n aniré així.

SOR MARGARIDA: Seguiràs aprenent?

MARIE: Sí.

SOR MARGARIDA: Jo ja no seré aquí per ajudar-te. Les altres germanes prendran el relleu. Viu, tu viu.

Com ja sabem, Marie es va prendre molt de debò el consell de la germana Margarida i va seguir aprenent i ensenyant a les nenes sordcegues fins a la seva mort.

Quan em vegis des del cel espero que estiguis orgullosa de mi

La mort no té l'última paraula. L'última escena és plena d'esperança, esperança en la vida que triomfa sobre la mort.

«Germana Margarida, penso sovint en tu, tot el dia penso en tu, al matí quan em desperto, quan m'adormo penso en tu. Quan aprenc coses noves penso en tu. Fins ara he après moltes coses. Quan em vegis des del cel espero que estiguis orgullosa de mi. Avui acaba d'arribar una noia nova. És com jo, sorda i cega, però ella és diferent de mi quan vaig arribar. Ella no crida, no es mou, fa bona olor, fa olor de pa. Ella espera, i què espera? Espera les paraules. Les germanes volen ensenyar-les-hi com tu me les vas ensenyar a mi, jo les vull ajudar; espero que ens fem amigues...».

Per què creus que l'últim pla és en moviment ascendent? Quina sensació t'ha transmès?

Marie va al cementiri del convent per parlar amb la germana. Creus que és important tenir un lloc on poder anar per parlar amb els nostres éssers estimats difunts?

Gennet corcuera, la primera titulada universitària sordcega d'Espanya

Amb dos anys va ser abandonada en un orfenat de monges de la Mare Teresa de Calcuta, a Addis Abeba (Etiòpia), i la seva mare adoptiva la va portar a Espanya als 7 anys. Amb molta tenacitat i esforç va aconseguir completar els seus estudis universitaris de Magisteri. És cristiana i està molt compromesa amb les causes solidàries. Mentre vivia a Madrid anava a la missa per a sords a la parròquia de Santa Maria del Silenci, acompanyada de la seva guia Alessandra. En la majoria de les diòcesis hi ha un responsable de pastoral de persones sordes i sol haver-hi parròquies especialitzades en les quals se celebra l'Eucaristia utilitzant el llenguatge de signes i es realitzen diverses activitats pastorals. Actualment Gennet treballa a Sevilla com a professora en una residència de joves i adults sordcecs, al centre Santa Àngela de la Creu.

Informa't més sobre la seva vida i la seva lluita per aconseguir un títol universitari i respon a les preguntes.

Qui va fer possible el seu aprenentatge a l'escola i en l'Educació Secundària?

Com va poder estudiar a la universitat?

Quina carrera va triar? Quants anys va trigar a estudiar-la?

INVESTIGA: En quina parròquia de la teva diòcesi es pot assistir a una missa per a sords i/o sordcecs?

Servidors de les persones amb discapacitat

No falten mai persones que es deixen conquistar totalment per Jesús, de manera que «pel regne del cel» (Mt 19,12) ho deixen tot per Déu, fins i tot dons tan bells com la propietat privada, l'autodeterminació i l'amor conjugal. Aquesta vida segons els consells evangèlics en pobresa, castedat i obediència mostra a tots els cristians que el món no ho és tot.

YOUCAT, 145

MARE SUPERIORA A LA GERMANA MARGARIDA:
Nosaltres ens consagrem a Déu, tota la nostra vida és pura rebel·lia, ens rebel·lem contra el mal, contra el món i contra nosaltres mateixes.

La germana Margarida pertanyia a l'orde de les **Filles de la Saviesa**, orde fundat per sant Lluís Maria de Montfort i Maria Lluïsa Trichet, el 1703, i que va obrir en el segle XIX diverses cases per a nens sords i sordcecs, hospitals i escoles per a nenes. Aviat es van expandir per diversos països i actualment són més de 2.500 arreu del món.

Les persones tenen «carismes» diferents, ja que Déu dona dons diferents a les persones per a profit de la comunitat. Per això els ordes religiosos tenen diferents **carismes**: alguns es dediquen a la contemplació, uns altres a l'acció en diferents àmbits: educació, atenció a la infància, als malalts, als joves, als ancians o als «més pobres dels pobres», com l'orde de les Missioneres de la Caritat, fundat per la **mare Teresa de Calcuta**, les germanes de la qual van acollir a l'orfenat d'Addis Abeba Gennet Corcuera. La mateixa mare Teresa va fundar una casa d'acolliment per a nens discapacitats a Calcuta, el Shishu Bhavan.

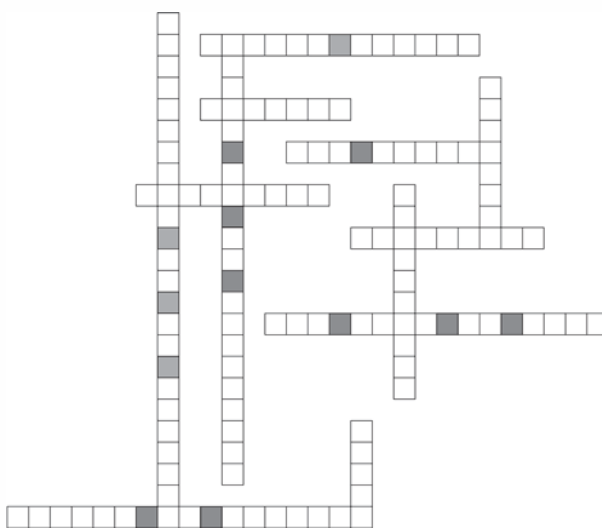
Quan algú vol entrar en un orde religiós passa per una temporada de formació i discerniment per saber si aquesta és la seva veritable vocació o carisma, és el temps que s'anomena **noviciat**. Una vegada passat el

període de prova se celebra la professió religiosa, on s'assumeixen els **vots de pobresa, castedat i obediència**.

Altres ordes religiosos que es dediquen especialment als discapacitats són els **religiosos Pavonians**, amb un especial carisma per a l'educació dels sordmuts, o l'**Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu**, que també es dedica als malalts, amb més de 1.200 germans repartits pels cinc continents. **Les Filles de Santa Maria de la Providència** i els **Servents de la Caritat** són ordes fundat pel **beat Lluís Guanella** que es dediquen als més desafortunats, entre els quals es troben els discapacitats, i a Espanya han obert diversos centres per a discapacitats intel·lectuals a Palència. Els missioners Guanellians són presents en diversos països en vies de desenvolupament, amb una atenció prioritària als pobres i discapacitats, com a Guatemala i a Ghana. **Don Orione** va crear els «Petits Cottolengos» per als que sofreixen i els abandonats i va fundar l'orde dels **Fills de la Providència** o germans Orionistes i les **Petites Missioneres de la Caritat**. Aquests religiosos i religioses han fundat centres per a discapacitats en la majoria dels països en què són presents.

Paraules creuades (en castellà)

Ciudad en la que los Hermanos Hospitalarios de San Juan de Dios fundan un hospital por primera vez en España en 1867 • Orden a la que pertenecía la hermana Margarita • Misioneras que se dedican a los más pobres de entre los pobres • Fundadora de las Misioneras de la Caridad • Fundador de los Hermanos Hospitalarios • Don que Dios concede a una persona para provecho de la comunidad • Tiempo de formación y prueba en una orden religiosa • País africano en el que los Hermanos Guanellianos tienen un centro para discapacitados • Provincia española donde las Hermanas y Hermanos Guanellianos tienen varios centros para discapacitados • Fundador de las Pequeñas Misioneras de la Caridad • Casa para niños discapacitados fundada por la madre Teresa en Calcuta • Religiosos que originalmente se dedicaban a la educación de los sordomudos.

Guias elaborades per Setmana de Cinema Espiritual.

ORGANITZEN: Delegacions de Joventut de Barcelona, Terrassa, Sant Feliu de Llobregat, Vic, Tarragona, Girona, Lleida, Solsona, Urgell, Mallorca i Menorca.

COL-LABORA: Fundació Escola Cristiana de Catalunya

Diseño i diagramación: E-mail: jinguemistatmail.com • Móvil: 600 748 621

